

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ. 'Εν Ἀθήναις φρ. 15.—'Εν δὲ ταῖς ἑπερχ. φρ. 16.—'Εν τῷ ἔξωτ. φρ. 25.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΦΡΟΥ — ΦΡΟΥ

Τώρα πλέον οἱ ἀπηλπισμένοι κουμουνδουρικοί ἤρχισαν νὰ φθονῶσι καθαρῶς τὴν ἀφοσίωσιν τῆς πλειοψηφίας εἰς τὸν ἀρχηγὸν αὐτῆς. Καὶ ἰδοὺ βρέχουν ἐπιθετὰ διὰ τὸν πρωθυπουργόν: Ἀλῆς Τεπελενλῆς, Ἀττίλας, (τοῦ Βέρδη) Μέγας Βεζύρης, Ἀραβὺ μπέης, κλπ. Ὅλα αὐτὰ εἶναι εὐχάριστα, εἶναι ἐνθαρρυντικά, εἶναι παρήγορα, κύριοι κουμουνδουρικοί. Θέλετε ὅλοι ἐσεῖς, οὔτινες κάματε τὴν Ἑλλάδα ἐλευθέραν Κέρκυραν, θέλετε ὅλοι ἐσεῖς οἱ ἐμπορευόμενοι τὸν Ἕλληνα, πρωθυπουργὸν αἰμοχαρέστερον τοῦ Τεπελενλῆ, αἰμοδιψώτερον τοῦ Ἀττίλα, παντοδυναμώτερον τοῦ Μεγάλου Βεζύρου καὶ πεισματωδέστερον τοῦ Ἀραβὺ μπέη. Καὶ ἂν δὲν εἶναι τοιοῦτος ὁ νῦν πρωθυπουργός, ἡμεῖς θὰ τὸν κάμωμεν, κύριοι κουμουνδουρικοί, πρὸς χάριν σας.

Τὶ ἀγραπόβροντα διήλθον προχθὲς ἐν τῇ Βουλῇ ἐκ τῶν τρυφερῶν παρειῶν τοῦ Δεληγιάννη, ὅταν εἶδεν ὅτι τοῦ ἔφευγε καὶ ὁ Ζέγγελης, ἔτοιμος παρὰ δύο λεπτῶν νὰ τοῦ προσφέρῃ ἐπὶ δισκοῦ ἀργυρὰν τὴν πρωθυπουργίαν. Διότι εἶναι βέβαιον ὅτι ἅμα παραιτηθῇ ὁ Τρικούπης, ἔρχεται εἰς τὰ πράγματα ὁ Δεληγιάννης. Διὰ τὸ μὴ εἶναι ἄνδρα κτλ. ἐπρωθυπουργήσε γυνή!

Ὁ Ζωηρὸς νέος κ. Παναγιώτης Ψαράς ἐξέδωκε ἐν ἰδίῳ παραρτήματι τὰς σκέψεις αὐτοῦ περὶ μιᾶς δημοσιεύσεως τοῦ Ἑρνέστου Σιούμαν ὀλίγας στιγμὰς πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς του. Ἡ κρίσις μὰς περὶ τῶν σκέψεων αὐτῶν τοῦ κ. Ψαρά εἶναι αὕτη: Λυπούμεθα ὅτι δὲν τὰς ἔχομεν δημοσιεύσει ἡμεῖς. Διότι ἀκριβῶς αὕτη ἦτο ἡ γνώμη μὰς περὶ τῶν ἐξ ὑστέρων κλαυθυρισμῶν τῶν διαφόρων ὀργάνων τοῦ τύπου, καὶ ἰδίᾳ τῆς Νέας Ἐφημερίδος ἥτις διαρκῶς ἐσαλιάριζε περὶ ἀτόμου τὸ ὅποιον κατὰ βάθος περιεφρόνει καὶ τῆς Παλιγγενεσίας ἥτις καὶ εἰς τὸν Σιούμαν ἤνοιξε τὰς στήλας τῆς δι' ἄτιμα καταχωρήμα-

τα, προσβάλλοντα τὴν οἰκογενειακὴν τιμὴν μεθ' ὅλην τὴν ἰδικὴν τῆς φήμην ὡς καλῆς νοικοκυρᾶς! Μὲ μόνην τὴν διαφορὰν ὅτι ὁ κ. Ψαράς ἐξέθεσε τὰς σκέψεις ταύτας μετὰ πολλῆς δυνάμεως λόγου, σεμνότητος ὕφους καὶ πολλῶν θετικῶν λεπτομερειῶν, αἵτινες μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ παραρτήματος αὐτοῦ δὲν ἐπιτρέπουν εἰς ἑτερον συμπέρασμα εἰς τὸν ἀναγνώστην παρὰ τὸ συμπέρασμα τοῦ γράψαντος. Χαίρομεν πολὺ διὰ τοῦτο, καὶ διότι ἐλέγχθη ἡ ἀλήθεια μετὰ δικαιοσύνης, περὶ ἐνὸς θέματος κοινωνικοῦ, καὶ διότι ὁ κ. Ψαράς τὴν εἶπε τόσον πλήρη καὶ τελείαν.

Μετὰ τὸ παραρτήμα τοῦ κ. Ψαρά, τὸ ὅποιον λυπούμεθα ὅτι δὲν δυνάμεθα νὰ ἀναδημοσιεύσωμεν, παύουν πιστεύομεν καὶ αἱ ὀχληραὶ ἐρωτήσεις ὡς μὰς ἀπηύθυναν ἐκάστοτε:

— Πῶς δὲν ἐγράφατε καὶ σεῖς γιὰ τὸν ἄτιμον αὐτόν; Δὲν ἐγράφαμεν, διότι ἡμεῖς οὔτε λέξιν κολακευτικὴν τῷ ἐχαρίσαμεν, ἐπανειλημμένως δὲ τὸν ἐχαρακτήρισαμεν τί εἶναι, ἐσχάτως δὲ τοῦ ἐκόψαμεν καὶ αὐτὴν τὴν καλημέρα ἣν εὐτελῶς μὰς ἠνάγκαζε νὰ τοῦ ἀποτεινόμεν. Τώρα δὲ ἐν τῇ ἀπουσίᾳ του ἐνομίσαμεν καὶ δονγκισωτικὸν καὶ ἀνανδρὸν νὰ ἐκτοξεύωμεν ἐναντίον του ὅλον τὸ λεξικὸν τῆς ῥωμαϊκῆς ὑβρεολογίας.

Εἰς τὰ Ὀλύμπια κατὰ τὴν παράστασιν τῆς Ἀἰῆδας.

Δύο φουστανελλάδες ἐπαρχιωταὶ ζητοῦν ν' ἀγοράσουν εἰσιτήρια.

— Δὲν ἔχει θέσεις: ἂν θέλετε ἀπλὴν εἴσοδον.

Πέρνουν εἴσοδον καὶ εἰσέρχονται κατὰ τὴν διακοπὴν τῆς πρώτης πράξεως, ὅτε οἱ μισοὶ τῶν θεατῶν εἶναι ἔξω.

Ἐπὶ τῇ θεᾷ τόσων κενῶν θέσεων, ὁ εἰς πρὸς τὸν ἄλλον:

— Κύτταξε τοὺς μασκαράδες ποὺ μὰς γέλασαν! τόσαι θέσεις καὶ νὰ μὰς λένε πῶς δὲν ἔχει κανὲν καμμία.

Καὶ σπεύδουν νὰ καταλάβουν δύο ἀπὸ τὰς καλλιτέρας ἀπέναντι σχεδὸν τῆς σκηνῆς

Ὅτε ἔρχονται οἱ κύριοι τῶν θέσεων, δύο δανδιῆς λεπτοκαμμένοι.

Μὲ τὸ καπέλλο στὸ χέρι, ὁ εἰς ἐξ αὐτῶν, δειλὰ δειλά:
— Συγγνώμην, κύριε, εἶναι ἡ θέσις μου.
— Θέσι σου; Καὶ τί, κληρονομία τὴν πῆρες ἀπὸ τὸν πατέρα σου; Γιὰ πῆγαιν' ἀπ' ἐδῶ, νὰ μὴ σοῦ πάρ' ὁ διαβόλος τὸν πατέρα. Ἀλήθεια κι' ἀπ' ἀλήθεια.
Κ' ἔβαλαν τὸ ἓνα πόδι ἐπὶ τοῦ ἄλλου, ἐνῶ οἱ δανδῆδες ἀκόμη πηγαίνουν πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ διαβόλου.
(Ἱστορικόν).

Ἐπανῆλθε μετὰ διετῆ ἀπουσίαν εἰς τὰς παραδουναβίους χώρας ὁ ἰδρυτὴς τοῦ μόνου προσιτοῦ εἰς φιλοκαθάρα γούστα φερωνύμου τοῦ Ζυθοπωλείου κ. Ζαχαρίας Μπερνιουδάκης, ἑτοιμὸς καὶ πάλιν νὰ προβῇ εἰς νέας μεταρρυθμίσεις τοῦ καλοῦ αὐτοῦ Καταστήματος, ἀφοῦ κατὰ τὴν ἀπουσίαν του τὴν τιμὴν τῆς ζυθοσημαίας τόσον καλὰ τὴν ἐφύλαξεν ὁ φιλότιμος γαμβρός του.

Οἱ ἐρασταὶ ἐκφυλλίζοντες μαργαρίταν παίζουν τὸ παιγνίδι τῆς καρδίας των: Μ' ἀγαπᾷ, δὲν μ' ἀγαπᾷ. Οἱ βουλευταὶ τῆς συμπολιτεύσεως ἐκφυλλίζοντες τὸ Κατηγορητήριο, παίζουν ἄλλο παιγνίδι: Ὑπογράφω, δὲν ὑπογράφω. Ἐπὶ τοῦ παρόντος ἡ κοινοβουλευτικὴ μαργαρίτα εἶναι εἰς τὸ δέν.

ΠΕΡΙΣΤΕΡΑ ΚΡΙΑΚΑ.

Σημειώσεις ἐξ ἀφηγήσεως τῆς ἰδίας.

Ζ.

Ὅταν μετὰ τὴν ἔνωσιν εἰσῆλθον εἰς τὴν Λάρισσαν, ἐπὶ δύο μῆνας ἡ Περιστέρα ἐξηκολούθει ν' ἀποκρύπτῃ τὸ φύλλον τῆς ὡς φουστανελλοφορῶν Σπανοβαγγέλης. Μαζὺ μὲ τοὺς συντρόφους τῆς, μαζὺ μὲ τ' ἄλλα τὰ μπουλούκια, γύρνε σ' ὁ καφενεῖα, τοῦνα ποδάρι ἀπάνω σ' ἄλλο, κάπνιζε, ἐκπνίξε χαρτὶλὰ, κ' ἐνῶ διηγεῖτο ἐκεῖνη, ἐφάνταζόμεθα ἡμεῖς τὰς ἐν τοῖς Πανεπιστημίοις τῆς Ἑλβετίας ῥωσίδας φοιτητρίδας, τυρβαζούσας ἐν τοῖς ζυθοπωλείοις, μὲ τὴν πίπα τοῦ Γερμανοῦ φοιτητοῦ εἰς τὰ χεῖλη, τοὺς πόδας τὸν ἓνα ἐπὶ τοῦ ἄλλου καὶ τὴν χεῖρα πάντοτε ἐπὶ πλήρους ἀφροῦ ποτηρίου ζύθου.

Ἀλλ' ὅταν ἡ φτώχεια τὴν ἐγονάτισε, ὅταν ἠναγκάσθη νὰ πωλήσῃ τὰ ὅπλα τῆς, καὶ ἡσθάνθη τὸν ἐκυτόν τῆς, ὡς φανταζόμεθα ἡμεῖς, «ξεπεσμένον ἐπαναστάτην», ὅταν ἐκουράσθη ὑποκρινομένη ἢ ὅταν ἤρχισαν νὰ τὴν κεντῶσιν αἱ ἀκίδες τοῦ φύλου τῆς, τότε κατέφυγεν εἰς τὸν παπᾶν, κατέφυγεν εἰς τὸν Δεσπότην κ' ἐξωμολογήθη.

Ἡ ἐκπληξὶς τῶν συντρόφων τῆς ἐπλημμύρισε.

Καὶ τὴν ἀντέκρουον αἱ ἀπορίαι:

— Τί δὲ μιλάς καλὰ;

— Ἐσὺ λὲς πῶς εἶσαι κορίτσι;

— Τί κορίτσι εἶσαι;

— Περίεργο πρᾶμα! Νὰ σὲ σέρνουμε τόσον καιρὸ μαζὺ.

Καὶ ὁ δεσπότης αὐτὸς ἐδυσπίσται.

Ὅτε ἠναγκάσθη ἐπὶ τὸ παλληκαρικώτερον νὰ τοῦ πῇ ἡ Περιστέρα:

— Ἀμ! πῶς, παπᾶ, δὲ σοῦ γιομίζει τὸ μάτι σου; Δὲ βάζεις τὴ παπαδιά νὰ μ' ἐξετάσῃ;

Αἱ γυναῖκες τῆς Λαρίσσης καὶ ἀφοῦ ὁ Σπανοβαγγέλης ἔγινε Περιστέρα, καὶ ἀφοῦ ἡ φουστανέλλα ἔγινε φουστάνι, πάλιν ἐδυσπίστουν, δὲν τὴν ἐπλησίαζον.

Καὶ ἡ Περιστέρα ἀστείζομένη:

— Καλὰ κάνετε, μὴ με ζυγόνετε. τί ζητᾷ ὁ λύκος μὲς τὸ κοπάδι;

Ἀλλ' ὅσον ζωηρῶς καὶ ἂν ἡσθάνθησαν τὴν μεταμόρφωσιν οἱ τῶς σύντροφοι καὶ συμπολεμισταὶ τῆς, ζωηρότερον τὴν ἡσθάνθη αὕτη.

— Τώρα ἐννοίωσα πῶς εἶμαι κ' ἐγὼ γυναῖκα, μᾶς ἔλεγε μὲ τὴν ἀφελῇ τῆς γλώσσαν· τώρα τρύπησα τ' αὐτιά μου καὶ ἔβαλα σκουλαρήκια. Τώρα ἔμαθα κατὶ νὰ πλένω, κατὶ νὰ ζυμόνω.

Καὶ εἰμεθα βέβαιοι ὅτι καὶ αἱ φυσιολογικαὶ αὐτῆς ἀνάγκαι τώρα μόλις θὰ ἐξύπνισαν· ἰδοὺ δὲ θέμα διὰ μελέτην· τὸ θέμα τῆς ἐπιρροῆς τοῦ βίου, τῶν ἔργων, τῆς ἐνδυμασίας καὶ τῆς ψυχολογικῆς ἐξ ὑποκρισίας ἐξέως, ὅχι μόνον ἐπὶ τοῦ χαρακτῆρος, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ φύλου.

Η'.

Ὁ πολεμικὸς χαρακτῆρ τῆς Περιστέρας δὲν ἐμορφώθη διὰ μιᾶς εἰς τὴν κρίσιμον ἐκείνην στιγμήν, καθ' ἣν ἡ ἔπρεπε νὰ παραδώσῃ «τὸ κορμί καὶ τὴν παρθενιά τῆς» εἰς χεῖρας ἐκδικητικῶν Τούρκων, ἢ νὰ πάρῃ τὸ ὄπλο καὶ τὴν ἀπόφασιν νὰ βγῇ σ' τὰ βουνὰ, γιὰ νὰ ἐλευθερώσῃ τὸ γένος. Ἦτο ἐναποθηκευμένος εἰς αὐτὴν ἀπὸ τῶν πρώτων παιδικῶν τῆς ἐτῶν καὶ δὲν ἐκαρδάδετο εἰμὴ στιγμήν ἵνα ἐκραγῇ.

Τὸ ἄγριον μῖσός τῆς κατὰ τοῦ σχολείου, ἀπαιτοῦντος, ὅπως εἶναι παρ' ἡμῖν, καὶ ἰδίως ἐν ταῖς δούλαις ἐπαρχίαις διωργανισμένον, δουλικὰς μόνον φύσεις καὶ μὴ συμβιβασζόμενον πρὸς ἀγριώτερα καὶ μᾶλλον δυσχάλινα ἐνστικτα, ἐπώαζεν ἔκτοτε τὸ τριετὲς ἀρμακτωλῆκι τῆς Περιστέρας.

Οἱ γονεῖς τῆς τὴν ἐστελναν εἰς τὴν δασκάλαν· αὕτη ὁμως πῆγαινε, κτυποῦσε τὰ παιδιὰ, κ' ἐφρευγε· τὴν κυνηγοῦσε ἡ μητέρα τῆς· ψίχα νὰ τῆς θόλωναν παρὰ πολὺ τὰ νερά, τότε ἔχυνε τὰ φαγιά, πετοῦσε τῆς τεντσερέδες στὴ φωτιά, ἐσπρωχνε δεξιά ζερβιά καὶ χανότανε. Ἦτανε γιὰ νὰ ποῦμε δελίδισα.

Ἡ δασκάλα, ἡ κυρὰ Μιχάλενα, ἀπηλπίζετο κ' ἔλεγε στὴ μητέρα τῆς:

— Νὰ μὴν τὸ στείλῃς πιά σ' τὸ σχολιό, δὲν μπορῶ νὰ τὸ κάμω ζάππι.

Καὶ ἡ Περιστέρα:

— Θὰ τὴν καρτερέσω σὲ κανένα καρτέρι, νὰ τῆς ξεσχίσω τὰ φορέματα!

Ἀπορεῖ δὲ καὶ ἡ ἰδία πῶς βγῆκε τέτοια ἀπὸ πτέρα τόσῃ ἡσυχον καὶ μητέρα τόσῃ καλὴν. Καὶ ὡς νὰ ἦτο ἐνῆμερος τῶν θεωριῶν τοῦ Δαρβίνου, κατὰ τινὰ τῶν δυνάμεων αἱ κληρονομικαὶ διαθέσεις μεταβιβάζονται ἐνίοτε οὐχὶ ἀπ' εὐθείας, ἀπὸ μητρὸς εἰς υἱόν, ἀλλὰ δι' ἀλμάτων, ἀπὸ πάππου φέρ' εἰπεῖν εἰς ἐγγονον, ἀνατρέχει καὶ αὕτη εἰς τὸν παπποῦ τῆς, ἀγωνιστὴν τοῦ 21, συναναγωνιστὴν μὲ τὸν Ζιάκα καὶ μὲ τὸν Γαρδικιώτην, καὶ